

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

ECOS DE LA BATALLA.

Los focs sembla que ja s'han apagat: lo que hi ha es un gran caliu que crema sota de la cendra. S'ha acabat la batalla; pero 'ls ecos duran encare. Los de 'n Cánovas diuen:—«Vots son trunfos!» Y anyadeixen:—«Y 'ls vots son nostres.»

Los de 'n Sagasta y demès companys màrtirs, exclaman:—«La rahò s'ha de donar fins a un moro.» Y anyadeixen:—«La rahò la tenim nosaltres.»

Y l'un se queda ab los vots y 'ls altres a la porta del poder fent lo bòt.

¿Qui hi ha guanyat ab tot això? Ni 'ls uns, ni 'ls altres dels dos enemichs. Tots dos n'han sortit més ó menos descalabrats. Y ja vaig dirloslo algunas senmanas endarrera, y avuy ho repeteixo: «La funció s'ha donat a benefici dels pobres» y 'ls més pobres de tots som nosaltres, los demócratas.

Y perque se 'n convenen, al igual que las senmanas passadas, aném a recullir en la present los últims ecos de la darrera batalla.

Hors d'oeuvre:

En Romero Robledo fent brometa:—«Y 'l duch de la Torre está ab vosaltres? Jo crech que 'l duch de la Torre ha fet com aquell senyor a qui un gitano va preguntarli: «Esquilo 'l gos?» que com que 'l gos no era seu, va respondre: «Esquili'l.»

Resposta de 'n Sagasta:—«Podria ser, pero com que are a qui tractém d'esquilar es a n' en Cánovas, resulta que 'l gefe de la majoria es lo gos.»

Plats forts:

L' Alonso Martínez, ocupantse de una proposició concedint al govern un altre vot de confiança, ja va pendre's las cosas més per lo sério.

Frases sueltas: «Los gobiernos que presentan proposiciones com aquesta, en compte de governs del rey, son governs contra 'l rey.»—«Tot això es una imposició a la corona.»—«Una de las causas de la revolució va ser la de haver negat lo partit moderat tota participació al partit progressista, que sempre tingué d'escalar lo poder per la forsa.»—«Quan un sol partit governa, 'l rey es gefe de aquest partit ó bé es lo seu presoner de guerra.»—«Llavors la tendencia dels ministres en aquests banchs irrita als ánimos y exalta las passions.»—«En l'organización del cos electoral hi ha un vici de mort: aquesta administració centralisadora mata la llibertat y la independència del elector.»—«Per ventura 'l Sr. Cánovas va rebre 'ls poders d'un noy en l'emigració per eternisarse en lo govern?»

¿Qué tal, qué 'ls sembla?

Com qu'entre la gent que ventila aquests assumptos no hi ha res regular ni conforme, en Cánovas va encarregar-se de las sopas, després dels plats forts de Alonso Martínez.

Y tal dit, tal fet: lo discurs de 'n Cánovas, plé de contradiccions y d'entrebanchs, ab molt such y poca sustancia, desfet y disgustat, no es més que un plat de sopas.

Però 'ls plats forts de la cuyna fusionista van anar venint l'endemà y 'l mateix Alonso Martínez va encarregar-se de servirlos.

Vagin escoltant:

Aquest senyor va proposarse revolcar a n' en Cánovas y va lograrho.

Vá citarli fets de la seva vida que la majoria negava movent gran escándol, y l'orador fusionista llegia are 'l párrafo d'un discurs, are unas quantas ratllas de una carta y presentava al capdhere de la conservaduría com si fos lo mónstruo de las contradiccions.

Vá treureli tots los drapets al sol: fins va demostrarli qu'ell, tant falfós y tan conseqüent com volia semblar, en temps de D. Amadeo va treballar per organitzar lo partit conservador de la monarquia saboyana.

En Cánovas se sentia débil y va demanar auxili. ¿A qui? Are ho veuran.

Hi ha a las Cortes un representant del carlisme, lo Sr. Pidal. Donchs bé, aquest partidari de la boyna va compareixe a última hora a defensar a n' en Cánovas. Es lo que faltava en lo dinar: las postres.

Vá alsarse, y calificant als liberals de filisteos, va excitar a las honradas masses carlistas perque anessin a defensar la política conservadora. La majoria va aplaudir furiosament.

¿Quina conquista! Los homes d'Estella, en Rosas Samaniego, 'l capellá de Flix, lo de Santa Cruz, en Savalls, tots aquests héroes que duhen las mans tacadas ab la sanch fraticida, apoyant a n' en Cánovas!...

Airat vá alsarse en Sagasta y hem de confessar que vá ferho bé. «Entre la monarquia absoluta del Sr. Pidal, vá dir, y la República, me 'n vaig a la República. Jo soch liberal, y com que la monarquia absoluta no pot donarme més que oscurantisme, despotisme, tirania, soletat y mort, no vull la monarquia absoluta.»

Avants lo mateix Pidal havia dit qu'era imposible que poguessin entendre's homes com lo general Martínez Campos y en Sagasta: aquell, autor del moviment de Sagunto, y aquest, governant en aquella fetxa, que va caure del poder a conseqüencia del indicat moviment.

En Sagasta vá dir: «Es inútil que tractém de dividirnos. Ja 'u sab lo general Martínez Campos: si en aquella fetxa en lloch de vencedor, hagués sortit vensut, jo l'hauria fusellat.»

¿Se figuran que 'n Martínez Campos va posarse trist? No senyors: va somriure, y ab lo cap va fer signos afirmatius.

Ja 'u veuen, en aquest dinar servit pels ministerials y pels fusionistas al país democrátich, va haverhi postres y tot.

Aquestas últimas paraulas de 'n Sagasta forman un panellet.

Moltas més cosas podria anar extractant; però 'm contento ab las principals.

Tenim que l'un ha embrutat a l'altre: tots parlan de las eleccions mal fetas, de las corts que no poden representar al país, perque l'elector no té l'independència necessaria; y quan en Sagasta ataca a n' en Romero Robledo, aquest respon que s'ha valgut del sistema qu'ell mateix va ensenyari.

Tenim que 'l nom del rey, sagrat é inviolable, vá y ve de má en má entre 'ls partits dinástichs.

Tenim que 'n Cánovas s'entén ab los carlins, y qu'en Sagasta declara que primer será republica que absolutista.

Y després que vinguin a posar en dupte que aquesta funció no s'ha donat a benefici dels pobres.

Lo qu'es l'acció del negoci aquest que 'm respon a mí, ja no me la vench ni per mil duros. Algun dia 'l país cobrarà 'ls dividendos.

P. K.

A tenim suspesa altra vegada, a la majoria del Ajuntament de Mataró. De manera que tenim uns governants de molt punyo. Sempre que s'ho fican al cap, suspenen a tota una majoria.

La majoria del Ajuntament de Mataró representa a la majoria del vehinat, y es liberal perque 'l vehinat es liberal.

Però resulta que 'l arcalde, designat pel govern, es conservador y no conta més que ab una minoria. Per xó quant se véu perdut, qu'es casi sempre, acut al govern perque 'l desembrassi de la majoria.

Però després ve 'l consell de Estat, examina l'assumpto y com que no hi ha cap motiu per pendre una mida tant grave, la majoria liberal torna a ser reposada al seu lloch corresponent, y l'Arcalde vá mentjantse 'ls xascos, l'un darrera del altre.

Aixís passen la vida los ajuntaments en los temps actuals: jugant a cuch.

Y al veure 'l que passa allí ab aquestas majorias, penso:—Aixó son valentias de un tal Sr. Valentí.

En Durán y Bas vá adherirse per telégrafo á la última votació de la majoria.

Aixís son los conservadors que volen passar plasa d' independents. Sense saber las rahons que s donan per una part y per l' altra, fallan las qüestions.

Son gent que per adherirse no necessitan goma, ni aygua-cuit. Ne tenen prou ab una mica de pá mastegat.

Examinin la lógica de aquella célebre declaració de 'n Sagasta:

«Si en Martínez Campos, vá dir, en lloch de vencedor hagués sortit vensut, l' hauria fusellat.»

Y com que are 'l reo y 'l jutje s' abressan, tenim que 'l sublevarse contra un govern no es cap delict: lo delicté está en perdre la partida. Si 's pert, la pena capital: si 's guanya, los honors y 'l poder.

Frasse que en certa ocasió vá pronunciar en Martínez Campos, repetida en las sessions del Senat:

«Donéume un *capitá boig*, y D. Alfonso XII á las 24 horas estará sentat en lo trono.»

Aquesta frasse es digne de passar á l' historia.

Lo corresponsal de un periódich conservador diu ab todas las lletres qu' en Cánovas se mantindrán en lo poder tot lo temps necessari per afiansar lo trono, pesi á qui pesi y costi lo que costi.

Qualsevol diria que en concepte de aquest conservador lo trono no está encare afiansat.

Jesús, María, Joseph y quinas heretjias!

Una frasse de 'n Castelar després de la sessió ruidosa:

«Sintesis de la sessió: dessorre la majoria liberal conservadora hi ha una boina: dessorre de las minorias s' hi alsa la llibertat.»

Lo nostre estimat company de redacció C. Gumá té escrita una poesia, que vá publicarse en un almanach de la *Campana*, en la qual pinta á dos exercits enemichs á punt de barallarse. Los gefes de cada un d' aquests exercits se dirigeix á l' Altísim, demanantli protecció y ajuda, y exclama 'l poeta:

Davant d' aquest compromís com s' ho fá la Providencia?

Apliquin aquesta comparació als ministerials y als fusionats. Los uns y 'ls altres s' encomanan de votament al poder que té en las sévas mans lo cambi dels governs.

Ni 'ls uns ni 'ls altres se recordan del país y de la forsa de l' opinió pública.

Temps endarrera 'ls ministerials llansavan una calumnia grossera contra un emigrat, en Ruiz Zorrilla, dihent qu' estava en tractes ab los carlins, per sembrar la desolació en la patria.

Y aquest dia vá alçar-se en Pidal en lo Congrés reclamant l' unió dels carlins ab la situació actual.

Y la majoria vá aplaudir desaforadament.

Aixó ja no son calumnias, sino fets reals que han passat á la vista de tothom.

En Gambetta cada dia més gran. Ultimament ha pronunciat un discurs en favor de l' amnistia, demostrant que l' amnistia no representa una política de debilitat, sino una política de concentració.

«Es menester, vá dir, donar l' amnistia tot lo avants possible de las eleccions, á fi de que 'ls partits hostils no la explotin: es necessari tancar ab una llosa 'ls crims de la Commune, y dir á tots que no hi ha més que una sola Fransa y una sola república.»

333 vots contra las aproban lo projecte de amnistia: la Cámara acorda que 'l discurs de 'n Gambetta s' fixi en tots los pobles de Fransa, y tots los periódichs, fins los de la dreta, regoneixen lo talent del orador.

La sortida de 'n Pidal excitant á las *honoradas masses carlistas* á posarse al costat de 'n Cánovas, me recorda los últims moments de 'n Gonzalez Bravo, acollintse al Pare Claret y á Sor Patrocínio.

Los carlins son una créu per la pobra Espanya.

Y á aquesta créu s' agafan sempre 'ls governs moribundos.

Una frasse de 'n Sagasta dirigintse á 'n Pidal y á la majoria:

«Aquí podrá haberhi diferencias políticas; pero entre vosaltres hi ha diferencias d' honra.»

La *Nova prensa* ressumint los debats del Congrés: «Tots blasonan de monarquisme; tots son entusiastas defensors de la dinastia; cent vidas que tinguessen las perdrian en defensa del trono; pero fan lo mateix que lord Buckingham qu' escupia 'l manto de la reyna de Fransa, pera tenir després la satisfacció de netejarlo.»

En l' Ajuntament de Barcelona ha succehit lo mateix qu' entre 'l govern de Madrid.

Lo Sr. Fontrodona ha fet de Cánovas y en Batllori de Romero Robledo. L' Alcalde Sr. Durán s' ha separat de la majoria, ó la majoria s' ha separat d' ell, passantli lo mateix que á 'n Martínez Campos; y 'l Sr. Cabot s' ha fregat las mans de gust, com en Sagasta.

Se tractava 'l dimars passat del empedrat del carrer de Fernando, y alguns concejals proposavan que s' hi empleés una pedra belga que surt millor y més barata que la de Monjuich.

En Batllori vá ferhi l' oposició, dihent que nosaltres no tenim res qu' envejar als belgas, que tot lo de casa es millor, etc. etc. Vá ajudarli en Fontrodona y la majoria vá seguirlo.

Després aquesta mateixa majoria, contradintse, vá demanar que aquest mateix ensaig que no volian que 's fés al carrer de Fernando, 's fés á un altre carrer.

Llavors, davant de aquesta contradicció, van sentirse recriminacions en gran escala: y hi havia moments en que un concurrent vá dir: —Are sembla que tots están ab los belgas.

Lo notable vá ser lo discurs de 'n Cabot, tatzant las inconseqüencias de la majoria.

Lo Sr. Fontrodona vá botar del assiento, exclamant:

—Aixó es una injuria al Ajuntament, perque l' Ajuntament no 's compon de personas, sino qu' es una entitat. Que s' expliqui 'l Sr. Cabot.

Lo Sr. Cabot digué:

—Es veritat qu' en lo calor de l' improvisació 's dihen cosas que no voldrian haverse dit. Lo mateix Sr. Fontrodona, acalorat com estava, acaba de dirnos que l' Ajuntament no 's compon de personas.

Las riattillas del públich, dels regidors y fins de las cadiras ván ofegar las paraulas del Sr. Cabot.

LA BONAVENTURA.

L' altra dia, ó l' altra nit, parlant ab més propietat, cert general afamat, consumat y consumit, tot solet se passejava entre 'l torbelli de gent que bullint alegrement reya, bevia y cantava.

—¡Qué ditxosos son! se deya, aixó 'm recorda aquells anys en que ab set ó vuit companys jo també cantava y reya.

Avny no tinch més que penas, disgustos y ensopegadas: s' han acabat las riattillas; s' han acabat las verbenas.

Mentres aixís s' exclamava caminant mal humorat, se sent un cop al costat y una veu que marmurava:

—¡Hola! ¡felis criatura! ¿Vol allargarme la mà que jo hi llegiré y sabrá la seva bonaventura?—

L' home 's gira ab mala gana y contemplanta un moment, entre cremat y content, aixís digué á la gitana:

—¡Aixerideta es la dona! Te, llegiré, busca y comenta: molts me la dihen dolenta, veyám si tú 'm dius la bona.

—La bona? Vinga la mà. Ha nascut ab mala estrella; La seva desgracia es vella y sempre 'l perseguirá.

No basta tení esperit y esposar cent cops la pell; es precis tení cervell y vosté 'l té molt petit. Per guanyá entorxats y creus es cert que ho ha fet com cal; pero ha picat molt més alt y s' ha embolicat de péus.

¿Qui 'l feya á vos' e enredar ab la gent del malaguenyo?

¿A qué tenir tant empenyo en ser ministre y manar? ¡Pobre! Aviat va sapigné lo que aquest empenyo dona: van armarli una encerrona y 'l van envia al carré. Lo que llavors va sufrir, ho sufrirá altra vegada, si es cert que té la humorada de volguerse torná á unir. Per vosté, la má ho indica, las unions serán fatales: ¡aná ab constitucionals...! No sab pas vosté hont se fica. Don Anton lo va rifar; Sagasta fará pitjó, perque vosté es bona(x)ó y no enten ben be 'l que 's fa. Vosté tornarà á enfadarse, tornarà á corre y busca, hasta 'l moment en que ja no sapiga ab qui aliarse. Lo porvenir aquí 's lanea. y la má may s' ha enganyat: si fa ahansas es cassat, si va tot sol s' entrebanca.

Aixís parla la morena al pobre *ex-gran capitá*, tot fent signos ab la mà y balandrejant la trena. La gent com sempre bullia, la nit entre tant passava, la lluna á claros brillava y entre boyras s' escorria.

La gitana va quadrarse parant alegre la mà, lo general va pagá y pansats van separarse. Ningu ha sapigut després lo que 'l home va pensar; sols se diu que un xich més tart don Práxedes miij sorpres parlava ab lo general, que ab amargura somreya, y aixís tot baixet 'l hi deya ab un posat molt formal:

—Lo ditxo: no 'n fassi cas, tot aixó son mals ardots que si surt aquestas nits ne sentirá á cada pas. Créguim no es idea vana: l' armador d' aquest enredo es en Romero Robledo que s' ha vestit de gitana.

C. GUMÁ.

UAN en Pidal vá recomenar als carlins que 's fessin conservadors, molts dels héroes de la passada guerra es fama que varen dir: —Senyor Pidal, vosté 's olleva molt tart. Nosaltres ja fá tres ó quatre anys que firmém la nómina.

Periódichs suspesos: *El buen sentido*. Com si 'l *bon sentit* no pogués existir dintre de las situaciones conservadoras.

Los dos mundos. Perque no 'l hi quedí al país ni un pam de terrenó.

Un periódich seqüestrat pel govern: *La Vinya*. Un govern que de una xuclada acaba ab una vinya es pitjor que la filoxera. Jo crech que no 'l hi haurá més remey que tractarlo ab lo *sulfuro de carbono*.

Llegeixó en un periódich de Galicia: «Suscripció á favor de las *victimas de la fam*, en los districtes de las montanyas de Lugo, etc.»

En la cabecera y ab un ceryo hi figuran las inicials B. C.

¿Saben que volen dir? Benaventuransa Conservadora.

—Jo soch enemich de la rassa llatina, deya un home del poble.

—Pero escolta, ¿no ets espanyol? Mira que serás enemich de tú mateix.

—Bè, ja veurás, jo vull dir que soch enemich dels capellans ¡com que sempre parlan en llatí!

Un quento que dedica un periódich ministerial als pobres fusionistas.

Hi havia un pobre que deya: —Germanet, una caritat per mor' de Déu, perque sino...

—Sino qué?... preguntava 'l transeunt alsant lo bastó.

—Sino giraré l' espatlla y me 'n aniré.

Un consell donat per un' altre periódich ministerial als fusionistas:

«Féu com aquell árabe: assentéuvos al pedris de la porta, y esperéu que passi l' enterro del vostre enemich.»

Es á dir: esperéuvos fins que passi l' enterro de 'n Cánovas.

Diu La Política de Madrid:

«La bolsa ha saludat la votació y la victoria del govern ab un' alsa de 15 céntims.»

Resposta de un fusionista:

—Lo fum també puja.

Durant la sessió magna que vá donarse en lo Congrés mentres l' Alonso Martinez treya al sol los drapets de 'n Cánovas, al cel tronava.

Quan en Pidal vá oferirse al govern llampegava. Mentres vá durar la votació, vá ploure.

Y una especie de Zaragozano que 's trobava en lo Congrés, vá dir:

«Si continua plovent aixís, la situació 's desfará com un bolado.»

Alguns constitucionals volian obsequiar á n' en Sagasta ab un dinar, entusiasmat pel seu discurs.

En Sagasta vá renunciar al obsequi.

Ja coneix ell, que al partit constitucional l' hi han receptat una dieta rigurosa.

En Cánovas pensa anarse'n á passar una temporada al extranger.

Y en Martinez Campos pensa exactament lo mateix.

Hombres públicos de extrangis

que al extrangero se van.

¡Si en el camino se encuentran

qué de cosas se dirán!..

De las tremolinas, que hi ha hagut al Congrés un periódich de Madrid ne diu lo principi del fi.

Jo crech que ja no es un principi, sino unas postres.

Lo senador Sr. Parra ha dirigit una comunicació al Senat declarantse en actitud independent.

¡Pobre govern!

Ja 's queda sense rahims, sense sombra y sense un trist pámpol per taparse, com las estátuas de mármol.

En Posada Herrera se 'n vá á passar l' istiu á Caldas de Besaya.

Un fusionista deya:

—No es pas aixó lo que volém. A nosaltres no 'ns fan pas falta Caldas, sino Caldos.

Una observació:

Si 'l banch en que seihen los ministros no fós lo banch blau, ho seria després de las últimas sessions del Congrés.

Naturalment: ha rebut tantas garrotadas!

Un eco dels exámens:

A un alumno de medicina 'l catedrátich l' hi pregunta:

—Per fer suar á un malalt cóm s' ho faria?

Resposta:

—Es molt senzill: lo faria seure en aquesta cadira, y si vostè l' hi dirigia unas quantas preguntes suaria d' angunia.

La Iberia publicá aquest dia un article titolat: «Están ciegos.»

Podria ser que 'ls ministerials estessin cegos: pero en honor á la veritat dech dir que no 's fican cap tall á l' orella; tots van á parar á la boca.

Quan per ballar se prepara
diu la Lola que á la cara
l' hi solen puja 'ls colors;
¡D' ahont l' hi pujarán, senyors?

J. C.

Malalta 's creya del fetje
dilluns la mèva mestressa,
y afectada, á tota pressa

enviá á busear al metje.

No s' afectí, aquest dignè:

no es res: es cosa senzilla:

prengui la zarzaparrilla

—No, si acás la compraré.

P. R.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un marino.—Fer un viatge á la Habana ab lo vapor dels Batllons.

Per un artiller.—Bombardejar una ciutat ab un morter de picar especies.

Per un sort.—No sentir fret ni al més de Janer.

Per una plaga.—Invadir los camps un núvol de llagostas de mar.

Per un músich.—Tocar una sinfonía ab las solfas de la séva levita.

Per un estolviador.—Ferse enterrar ab una caixa de ahorros.

Per un jugador desgraciat.—Perdre la nit jugant.

Per un estorer.—Estorar un quarto senzill.

Per un escultor.—Fer figuras ab la pedra que cau del cel.

Per un fuster.—Clavar un tauló ab puntas de cigarro.

Per un cantant.—Menjarse 'ls galls que fá ab arrós.

Per un municipal.—Estar de punt al final de un párrafo.

Conversa entre companys:

—No sabs en Pepet? Ha tingut una desgracia, quedant en molt mala posició. Jo crech que per aquestes ocasions son los amichs. Hauriam de fer alguna cosa per ell.

Resposta de un egoista:

—Fer per ell? No hi tinch inconvenient. Escolta: no anava cada dia al café d' Espanya?

—Sí.

—Donchs bé: desde demá jo hi aniré.... per ell.

Entra un pagés molt rabassut y de molta barra á un restaurant, l' hi portan la llista y tria déu ó dotze plats, dihent:

—Portéulos tots á la vegada.

Lo mossó compleix l' encárrech al pen de la lletra, y 'l pagés després de mirarse 'ls plats, diu:

—Bueno: la mostra 'm convè; are portéume dinar.

Un vehí de Barcelona pregunta á un foraster que s' hospeda á casa seva.

—Escolta Batista, ¿de quin color té 'ls ulls lo rector del teu poble?

—Si vols que 't diga la veritat no 'u sé; quan ell resa 'ls tancs y quan predica 'ls tancs jo, porque 'm ve una passió de son!...

Un capellá tracta de passar per l' Aduana un Sant Cristo sense pagar drets.

—Aquesta imatge es nova de trinca, diu lo vista: la proba es qu' encare porta l' embalatje de la fábrica.

Lo capellá s' ajenolla, resa un rato davant del Sant Cristo, y diu:

—No véu? Ja ha servit. Are ja no es nova.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—A ferrat.
2. ID. 2.ª—Violó.
3. SINONIMIA.—Mare.
4. ENDEVINALLA.—La sombra.
5. CONVERSA.—Cosme.
6. TRIANGUL.—Moros
oros
ros
os
s
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Marcelino.
8. GEROGLÍFICH.—Carrers mullats calaixos ai-cuts.

Han endevinat totas las soluciones lo ciudadá Espadaxí; n' han enviadas 7 Segon Taso de Juneda, Columbro Gar-

lopí, Garriga; Tonet Tarragoní, y Blat y Ordi, 6 Sicutérat y Malastruga; 5 Xirinocas y Tururut; 4 Galápat guapo; 3 Nano de Buenos Ayres; 2 Gira-misals de Lleyda; y 1 no més Fart de pá.

XARADAS.

I.
En Pauet del marescal
vol marxar á hu dos tres quarta,
casarse ab una total
y torna á viure ab la Marta.
Com que será molt tres quatre
y l' altre 'n ve de dos quinta,
no voldrán dormir ab catre
sino ab llits cuberts de cinta.

CAMPANER.

II.

No segueixis pas l' hu dos
que t' ensenya tres total,
puig si una dos hu cavilas
veurás com ella 't vol mal.

PEPET BRILLANT.

MUDANSA.

La total morena tot
y més qu' una total grassa
de casarse ab un qu' es fill
de tot, ha donat paraula.

BLEDAS, COL Y FLOR Y C.

SINONIMIA.

La Tana 's riu d' en Jaumet,
perque havent après de tot
proba á tocá 'l clarinet,
y tot ella que 'l pobret
treure una total no pot.

EN TAFE Y F. DE FOSEA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Una planta.
7 3 2 6 7.—Nom de dona.
5 2 5 7 3.—Lo que fan las raspas.
6 4 5 6 7.—Tothom ne té.
1 7 6 7.—Animal casolá.
5 4 3 7.—Un riu.

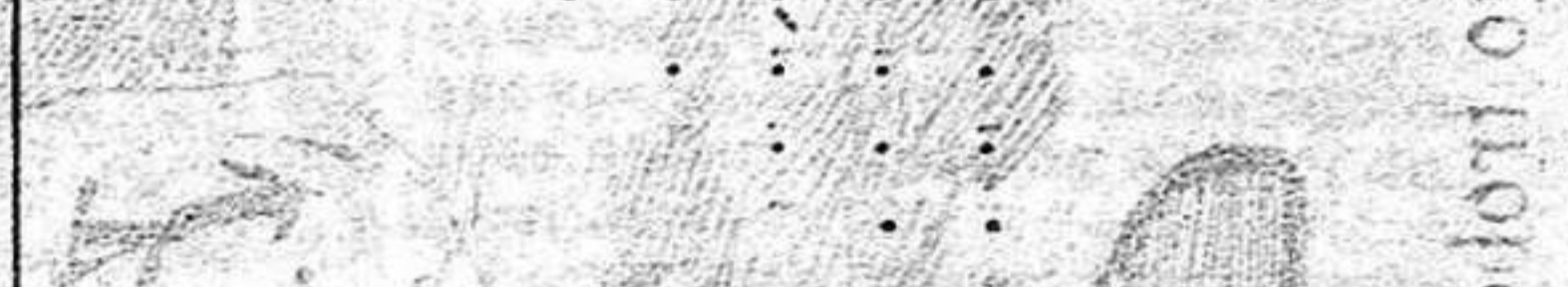
L' OU AL NÁS.

CONVERSA.

—Serafina, ¿qué no ho sabs?
—¿Qué?
—Tens lo marit á casa de la...
—¿Qui?
—Ja t' ho he dit.

PALÉ DEL REFOCH.

TRIANGUL DE PABULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas horizontal y diagonalment digan: la 1.ª ratlla lo que fá 'l foch; la 2.ª classe de balas; la 3.ª un animal; la 4.ª lo que convè res-tar; y la 5.ª una lletra.

GEROGLÍFICH.

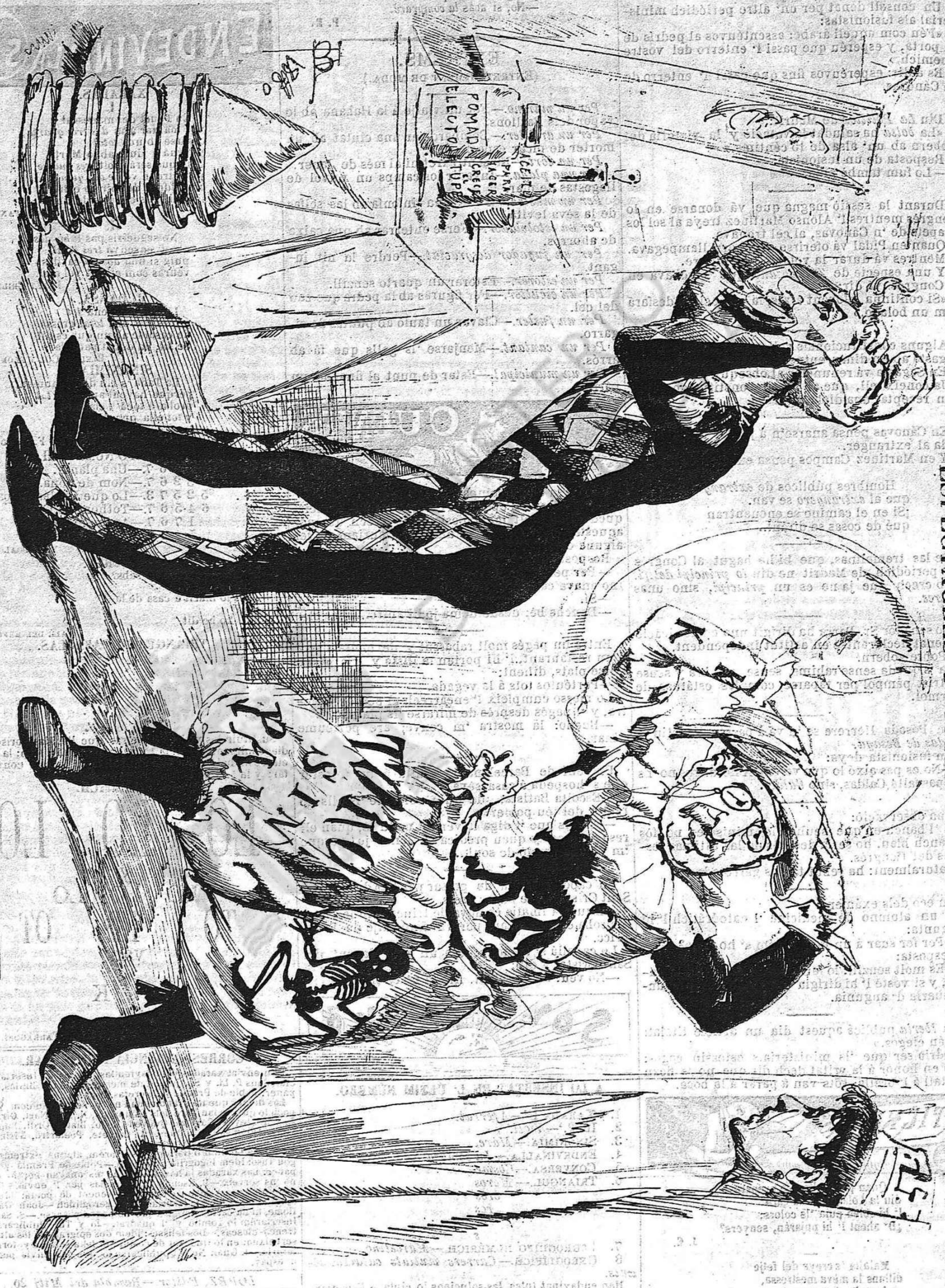
TONET TARRAGONÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciudadans P. Ll. y S. Ajudant de mestre, J. de las Biullas, Campaner, Poble de Premiá y Doloretas maca.
Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tam-poch lo qu' envian Pare dels Espinachs, N. Lleó Nart, Gira-misals de Lleyda, Garriga, Quevedo Cego, Blat y Ordi, Rappimall, Toby, Anton Malla, J. Dous, R. Calvete, Poetartro, Xiringuilla, Pau de l' Orga y Atemorisat.
Ciudadá Columbró Garlopi: Insertaréu alguns extrems.—Se-gon Taso: Idem logogrifo numérich.—Poble de Premiá y Cam-paner: Las xaradas ja havem dit que 'ns anavan bé; lo demés no 'ns serveix.—B. Escudé Vila: Gracias per l' envió.—Ganxet bis: Publicaréu algun extrem.—Aprénet de poeta: Idem un epigrama.—J. Homs: Insertaréu un geroqlílich.—Joan Garriga: Home, hi ha certas noticias que 'no podem posarse.—S. Sanjoan: Insertaréu lo rombo y 'l quadrat.—Jo y Tu: Publicaréu lo trenca-closcas.—Dos felissos: Idem dos epigramas; los altres no serveixen: en lo quadrat de costum hi falta soltura y forma lit-teraria.—I. Gual: No pot publicarse lo que 'ns envia per falta d' espay.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

ESPECTACLES D' ISTIU.

ESPANYA:—¡Qué vol que l' hi diga, Mr. Antoinel... Jo trobo que millor se caracterisa Mr. Praxedini.